

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 136/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EURO CASH s. r. o., ČSA 24, Banská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Ondrejom Sochorom, Prof. Sárú 3873/44, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 CoE 63/2014 z 11. marca 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EURO CASH s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EURO CASH s. r. o., ČSA 24, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Ondrejom Sochorom,

Prof. Sárú 3873/44, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoE 63/2014 z 11. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Podaním doručeným 31. augusta 2015 sťažovateľka doplnila sťažnosť o listinné dôkazy.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako oprávnená účastníčkou exekučného konania vo veci vymoženia pohľadávky v sume 1 718,78 € s príslušenstvom vedeného súdnou exekútkou JUDr. Máriou Hlavňovou, Exekútorský úrad, Pribinova 8, Košice, pod sp. zn. EX 1108/2010, proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v procesnom postavení povinnej (ďalej len „povinná“). Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 3 Er 473/2010 z 13. mája 2014 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju, pretože dospel k záveru, že notárska zápisnica, ktorá bola v uvedenej veci exekučným titulom, je od počiatku nespôsobilým exekučným titulom.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky napadnutým uznesením sp. zn. 4 CoE 63/2014 z 11. marca 2015 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Za podstatnú skutočnosť krajský súd považoval to, že vyhlásenie povinnej v notárskej zápisnici o uznaní dlhu vzniklo v čase, keď žiadny dlh neexistoval, a preto povinná nemohla platne uznať dlh a ani súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Notárska zápisnica preto nie je podľa záveru odvolacieho súdu materiálne vykonateľným exekučným titulom.

Sťažovateľka v sťažnosti predkladá ústavnému súdu rozsiahlu polemiku s právnymi závermi tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, pričom v zásade zotrváva na svojej argumentácii, ktorú prezentovala v konaní pred všeobecnými súdmi. Podstatu sťažnostnej argumentácie sťažovateľka formulovala vo viacerých rovinách. V úvode konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné, a preto keď ho krajský súd

ako odvolací súd nezrušil, ale potvrdil, došlo tým k neprípustnému zásahu do jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V ďalšom sťažovateľka uvádza:

«Hmotnoprávnym podkladom notárskej zápisnice bola zmluva o úvere, a nie zmluva o pôžičke. Aj napriek skutočnosti, že... uznanie dlhu (v zmysle Občianskeho zákonníka) alebo uznanie záväzku (v zmysle Obchodného zákonníka) nie je povinnou náležitosťou notárskej zápisnice, a súčasne je potrebné predmetné dva inštitúty odlišovať od súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, dovoľuje si... poukázať na právne závery Krajského súdu v Banskej Bystrici, vyjadrené v uznesení zo dňa 03. 01. 2013, sp. zn. 17CoE/214/2012, v zmysle ktorých uznať záväzok podľa § 323 Obchodného zákonníka v notárskej zápisnici s účinkami exekučného titulu obsahujúcej vyhlásenie o právnom záväzku a súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je možné a súladné so zákonom, aj keď v deň spísania notárskej zápisnice o uznaní záväzku nedošlo k plneniu zo zmluvy o úvere z dôvodu, že zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka je konsenzuálnym kontraktom, z ktorej účinky vznikajú dňom jej uzavretia. To znamená, že bez ohľadu na čas, kedy došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov (úveru) v prospech dlžníka, je možné spísať notársku zápisnicu, ktorej podkladom je zmluva o úvere, a to za predpokladu, že táto notárska zápisnica bola spísaná po uzavretí zmluvy o úvere - k čomu v prejednávanom prípade aj nepochybne došlo, nakoľko zo samotného znenia notárskej zápisnice vyplýva vyhlásenie povinnej, že „... dňa 27. 05. 2008 sme uzavreli s veriteľom...“, t. j. že k uzavretiu úverovej zmluvy došlo pred podpisom notárskej zápisnice.

Aj z uvedeného... vyplýva, že neexistujú zákonné prekážky, ktoré by bránili tomu, aby mohla byť predmetná notárska zápisnica spísaná v deň podpisu zmluvy o úvere (a v prípade ak takéto prekážky existujú, odvolací súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil, z akého ustanovenia zákona tieto prekážky vyplývajú)...

V danom prípade sú podľa názoru sťažovateľa dané podmienky formálnej vykonateľnosti (exekučný titul má formu vyžadovanú Exekučným poriadkom, t. j. ide o notársku zápisnicu), ako aj podmienky materiálnej vykonateľnosti...

Sťažovateľ taktiež zdôrazňuje, že vykonateľnosť notárskej zápisnice v prejednávanom prípade nenastáva už jej podpisom, a nenastáva výlučne z dôvodu omeškania, ale prvotnou podmienkou, ktorá je dokonca výslovne uvedená v bode 4 notárskej zápisnice je to, že osoba oprávnená - veriteľ - poskytne v prospech osoby povinnej úver. To znamená, že v prípade

ak osoba oprávnená neposkytne osobe povinnej úver, nie je splnená základná podmienka na to, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľnou. Až po splnení uvedenej podmienky, a za súčasného splnenia podmienky omeškania osoby povinnej s úhradou dlžnej sumy spôsobom stanoveným v notárskej zápisnici, sa notárska zápisnica stáva vykonateľnou. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by nemal za preukázanú skutočnosť, že úver v prospech osoby povinnej zo strany osoby oprávnenej, skutočne poskytnutý bol, ako aj skutočnosť, že osoba povinná v lehote konečnej splatnosti úveru (20. 05. 2013) neuhradila dlžnú sumu (odhliadnuc od skutočnosti, že neuhradila riadne a včas ani jednotlivé splátky) požadovanú návrhom na vykonanie exekúcie. Je preto nepochybné, že v časti o vymoženie dlžnej istiny úveru a zmluvného úroku vo výške 24 % ročne, bol tento záväzok osoby povinnej v čase rozhodovania odvolacieho súdu (11. 03. 2015), splatný...

Podľa názoru sťažovateľa boli v čase rozhodovania splnené (ako aj preukázané) podmienky vykonateľnosti notárskej zápisnice, a to, že úver bol osobe povinnej poskytnutý (podmienka v zmysle bodu 4 notárskej zápisnice), ako aj to, že osoba povinná bola v omeškani s úhradou dlžnej sumy. V prípade, ak mal konajúci súd o uvedenej skutočnosti akékoľvek pochybnosti, mal postupom podľa ust. § 40 Exekučného poriadku vyzvať oprávneného na preukázanie predmetnej skutočnosti.

... ak by aj bol názor odvolacieho súdu správny, t. j. že hmotnoprávny dlh musí existovať, podľa názoru sťažovateľa sa však uvedená podmienka nemá skúmať ku dňu podpisu notárskej zápisnice, ale ku dňu, kedy je rozhodované o zastavení exekúcie. V danom prípade je nepochybné, že zmluva o úvere existuje, je platná, že žiadnym spôsobom nezanikla, a že finančné prostriedky boli osobe povinnej skutočne poskytnuté...

Podľa názoru sťažovateľa tak neexistoval zákonný dôvod na to, aby bola predmetná exekúcia zastavená z dôvodu nedostatku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu - notárskej zápisnice, avšak Krajský súd v Banskej Bystrici sa svojim rozhodnutím zo dňa 11. 03. 2015, sp. zn. 4CoE/63/2014 pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že tým zásadne poprel ich účel a význam..., čím došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo spoločnosti EURO CASH s. r. o... na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 11. 03. 2015, sp. zn. 4CoE/63/2014, porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 11. 03. 2015, sp. zn. 4CoE/63/2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Krajskému súdu v Banskej Bystrici povinnosť uhradiť spoločnosti EURO CASH s.r.o.,... trovy právneho zastúpenia vo výške 296,44 EUR na účet jej právneho zástupcu vedený v [REDAKOVANÉ], číslo účtu: [REDAKOVANÉ], v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.”

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd prípisom z 23. decembra 2016 požiadal krajský súd o vyjadrenie k sťažnosti. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti č. Spr 1442/2016 z 11. januára 2017, doručenom ústavnému súdu 17. januára 2017, okrem iného uvádza:

„Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru krajského súdu akceptovateľný právny záver odvolacieho súdu vychádzajúci z toho, že ak notárska zápisnica nie je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania... Všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offi skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania...

Ak teda krajský súd dospel k záveru, že vyhlásenie povinného o uznaní dlhu, ktoré je obsahom notárskej zápisnice, je absolútne neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť, a teda že exekučný titul, na podklade ktorého bola exekúcia vykonávaná, t. j. notárska

zápisnica o uznaní záväzku je neplatná a teda nie je v zmysle § 41 Exekučného poriadku spôsobilým exekučným titulom, správne rozhodol, ak sa stotožnil so závermi okresného súdu o neprípustnosti exekúcie a zastavení exekučného konania (pozrieť aj III. ÚS 35/2010, III. ÚS 86/2010, III. ÚS 329/2010)...”

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý podľa jej názoru arbitrárne potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd považoval za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je teda súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Pred posúdením otázky, či mohlo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu, v ktorého odôvodnení sa v podstatnom uvádza:

«Krajský súd po preskúmaní veci dospel k rovnakému názoru ako okresný súd v tom, že vyhlásenie povinného o uznaní dlhu, ktoré je obsahom notárskej zápisnice, je absolútne neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť. Dlh v čase spísania vyhlásenia o jeho uznaní povinným neexistoval, teda povinný nemohol ani realizovať vyhlásenie o jeho uznaní a poskytnúť súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku ako exekučného titulu pre výkon rozhodnutia. Notárska zápisnica v danom prípade nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. Krajský súd k veci uvádza, že uznaním dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka sa rozumie jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorý zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania existoval. Uznanie dlhu ako spôsob zabezpečenia záväzku prichádza do úvahy teda až potom ako dlh vznikol - keď vznikla dlžníkovi povinnosť splatiť svoj peňažný záväzok veriteľovi a veriteľovi právo uvedené plnenie od dlžníka požadovať, t. j. keď sa stal záväzok splatným. Podstatnou náležitosťou, ktorá charakterizuje uznanie dlhu, je vymedzenie dlhu tak do dôvodu ako aj do jeho výšky, čo vyhlásenie dlžníka obsiahnuté v notárskej zápisnici neobsahuje, a z logiky veci ani nemôže obsahovať. Je totiž potrebné pojmovo rozlišovať medzi „záväzkom“, za ktorý sa považuje jednak druh občiansko-právneho vzťahu a teória ho súčasne definuje ako povinnosť vychádzajúcu zo záväzkovo právneho vzťahu a na druhej strane kategóriou „dlhu“, ktorý je nutné interpretovať ako konkrétnu povinnosť subjektu poskytnúť druhému subjektu (oprávnenému) požadované a dlžníkom sľúbené plnenie... Samotný záväzok vrátiť poskytnutý úver (peňažné prostriedky) veriteľovi totiž dlžníkovi vzniká už okamihom vzniku záväzkového vzťahu (okamihom uzatvorenia zmluvy o úvere), kým dlh až k zmluvne dohodnutému okamihu, dokedy mal dlžník tak urobiť. V týchto intenciách treba vykladať ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka. Uznať dlh je teda

právom dlžníka, ktoré sa v budúcnosti (po tom ako dlh vznikol a za predpokladu že vôbec vznikol) môže realizovať alebo sa realizovať nemusí, čo závisí od okolností, ktoré nastanú v budúcnosti. Ak v danej veci bola zmluva o úvere uzavretá v rovnaký deň ako bola spísaná notárska zápisnica, ktorá obsahuje vyhlásenie povinného o uznaní dlhu v zmysle § 558 OZ a aj súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, nejde o spôsobilý exekučný titul, pretože nespĺňa podmienku materiálnej vykonateľnosti. Treba súhlasiť s názorom okresného súdu, že v čase vyhlásenia povinného o uznaní dlhu, žiadny konkrétny dlh ešte neexistoval. V tom čase (ku dňu spísania notárskej zápisnice k 27. 05. 2008) existoval len záväzok povinného, ktorý na seba prevzal v zmluve o úvere, t. j. záväzok v stanovenej lehote úverovú pohľadávku splatiť... v lehote 60 mesiacov, t. j. do dňa 20. 05. 2013). Povinný v notárskej zápisnici uznal svoj „dlh“ vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutom čase oprávnenému. Konkrétna povinnosť dlžníka (povinného) poskytnúť veriteľovi (oprávnenému) požadované plnenie, t. j. vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky veriteľovi spolu s príslušenstvom mu však vznikla najskôr po 20. 06. 2008. Preto vyhlásenie dlžníka v notárskej zápisnici nemožno prijať ako uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky k 27. 05. 2008, pretože ide o uznanie budúceho dlhu, ktorý v tom čase nevznikol, pričom jeho uznanie záviselo od okolností, ktoré mohli nastať (ale aj nemuseli) až v budúcnosti.

Podľa § 574 Občianskeho zákonníka nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti, preto uznanie dlhu povinným je absolútne neplatný právny úkon. Možno teda zhrnúť, že uznaním „dlhu“ v rámci predmetnej notárskej zápisnice sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuznať prípadný dlh, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti, čím mu bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietat' výšku „uznaného dlhu“ v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či vôbec určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) v budúcnosti nastanú.

Odvolaací súd ďalej uvádza, že zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou, z ktorej už dohodou zmluvných strán o jej obsahu vznikajú práva a povinnosti a na jej vznik sa nevyžaduje aj faktické poskytnutie úverových prostriedkov (resp. reálne čerpanie úveru dlžníkom). Uzatvorením zmluvy o úvere sa veriteľ zaväzuje na požiadanie dlžníka poskytnúť

v jeho prospech peňažné prostriedky (záväzok veriteľa) a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť.

Záväzok dlžníka z úverovej zmluvy vrátiť poskytnuté finančné prostriedky síce existuje od momentu uzavretia zmluvy o úvere, ale dlh na jeho strane môže vzniknúť len po tom, ako veriteľ peňažné prostriedky poskytne. Ak peňažné prostriedky podľa úverovej zmluvy poskytnuté nebudú, dlh nevznikne, pretože druhý účastník zmluvy nemá aké peňažné prostriedky vrátiť.»

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu je primeraným spôsobom odôvodnené a nesignalizuje svojvoľný zásah do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zdôrazňuje, že dôvod na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a ani práva na spravodlivé súdne konanie) nemôže zakladať iba tá skutočnosť, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Podľa názoru ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu vyslovené v napadnutom uznesení považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Krajský súd sa stotožnil s právnymi závermi okresného súdu vyslovenými v jeho uznesení z 13. mája 2014 a navyše rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia jeho rozhodnutia. Z ústavného hľadiska ústavný súd považuje za akceptovateľný právny záver krajského súdu založený na tom, že ak má mať notárska zápisnica ako verejná listina účinok explicitného exekučného titulu, potom musí byť splnená požiadavka na to, aby v čase jej podpisovania „dlžníkom“ a zároveň vyjadrením súhlasu „dlžníka“ s jej vykonateľnosťou (t. j. aj nútenou exekúciou) reálne bola pôžička (úver) aj vyplatená. Ak táto požiadavka nebola splnená, potom ani podľa názoru ústavného súdu nemožno notársku zápisnicu považovať z materiálneho hľadiska za vykonateľný exekučný titul z dôvodu, že v čase jej podpisu ešte žiadny dlh neexistoval.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označených sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd napokon uvádza, že k rovnakému záveru dospel aj vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (II. ÚS 667/2014, I. ÚS 261/2015, I. ÚS 349/2016) o sťažnostiach sťažovateľky argumentačne založených na takmer identických dôvodoch (aj keď v prvých dvoch prípadoch išlo o zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, a nie o zastavenie exekúcie, pozn.), ktoré rovnako odmietol ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2017